

De Heelmeester geneest een doofstomme man

Psalm 25: 8

Psalm 81: 13

Psalm 38: 13, 14, 15

Psalm 40: 3

Psalm 77: 8

Lezen: Markus 7: 24-37

Tekst: Markus 7: 31-35

Geliefde gemeente, onze hulp en onze enige verwachting is ook in dit middaguur in de naam van de Heere, Die de hemel en de aarde gemaakt heeft, Die trouw blijft tot in eeuwigheid en Die nooit zal laten varen de werken van Zijn handen. Amen. Genade zij u en vrede, van Hem Die is, en Die was, en Die komen zal, en van de zeven geesten die voor Zijn troon zijn, en van Jezus Christus, Die de getrouwe Getuige is, de Eerstgeborene uit de doden, en de Overste van alle koningen der aarde. Amen.

Het Woord van God dat deze middag tot ons komt, kunt u vinden in Markus 7, en wij willen samen, met de hulp van de Heere, de verzen 31 tot en met 35 overdenken:

En Hij, wederom weggegaan zijnde van de landpalen van Tyrus en Sidon, kwam aan de zee van Galilea, door het midden der landpalen van Decapolis. En zij brachten tot Hem een dove, die zwaarlijk sprak, en baden Hem, dat Hij de hand op hem legde. En Hem van de scharen alleen genomen hebbende, stak Hij Zijn vingers in zijn oren, en gespogen hebbende, raakte Hij zijn tong aan. En opwaarts ziende naar den hemel, zuchtte Hij, en zeide tot hem: Effatha, dat is: Wordt geopend. En terstond werden zijn oren geopend, en de band zijner tong werd los, en hij sprak recht.

We schrijven als thema boven de prediking:

De Heelmeester geneest een doofstomme man.

We gaan drie gedachten overdenken:

1. In de eerste plaats: een ellendige doodse stilte.
2. In de tweede plaats: een krachtig verlossend woord.
3. En in de derde plaats: een recht dankbaar spreken.

1. Een ellendige doodse stilte

Geliefde gemeente, aan het einde van de zeventiende eeuw en in het begin van de achttiende eeuw leefde in Duitsland een gezant van Christus met de naam Coenraad Mel. Misschien hebt u weinig ideeën bij deze naam, maar de Heere had deze dienaar van het Woord grote gaven gegeven, zodat hij veel werk kon verzetten in het Koninkrijk des Heeren. Hij kon zeer welsprekend prediken en wenste niets anders dan zielen te mogen winnen voor Christus.

Eens begeerde deze dienaar van het Woord te spreken over de laatste woorden van Exodus 15 vers 26, waar staat geschreven: *Ik, de HEERE, ben uw Heelmeester*. Deze woorden heeft de Heere gesproken na de gebeurtenis in Mara, toen het volk Israël nog maar net op reis was. U weet het wel: ze hadden zo'n dorst en kwamen bij een groot meer, maar dat water was helemaal bitter. Mozes moest daar op Gods bevel een blok hout in gooien, en toen werd dat water heerlijk zoet,

zodat al die mensen en beesten ervan konden drinken. Toen sprak de Heere die woorden: *Ik, de HEERE, ben uw Heelmeester.*

Daar wilde deze dominee over preken. Nu had hij een gewoonte: het kwam regelmatig voor dat, als hij aan zijn preek ging beginnen, hij een heel kort gebed uitsprak na het gemeenschappelijke gebed. Veel van deze korte gebeden zijn bewaard gebleven in een gebedenboekje met de titel *De Lust der Heiligen in Jehova*. Ook aan het begin van de preek over *Ik, de HEERE, ben uw Heelmeester* sprak dominee Mel een kort gebed uit: *Heere, onze God, spreek een krachtig Effatha tot de zielen van ons allen, opdat wij onze ellende mogen zien, Uw verlossing mogen omhelzen, en zolang wij leven in een heilige wandel U daarvoor dankbaar zijn. Amen.*

Wat een gepast gebed voor elke preek, maar in het bijzonder als wij vanmiddag gaan horen over de daad van Christus als een almachtige Heelmeester, Die een doofstomme man in het gebied van Dekapolis heeft genezen. Toen Hij sprak: *Effatha, wordt geopend*, mogen we wel in stilte bidden, gemeente. Doet u het, doe jij het ook: *Heere, onze God, spreek een krachtig Effatha tot de zielen van ons allen, die dit Woord zullen horen.*

Eens heeft de Heere Jezus als twaalfjarige jongen hele diepe woorden gesproken tot Zijn vader en moeder, die Hem kwijt waren en Hem uiteindelijk in de tempel weer vonden: *Wist gij niet, dat Ik moest zijn in de dingen Mijns Vaders?* Uit deze woorden kunnen wij zo duidelijk opmaken dat de Heere Jezus Christus altijd ten volle bewust was van het grote werk dat Zijn Vader Hem opgedragen had toen Hij naar de aarde gezonden was. Het was de hartelijke wil van de Heere Jezus steeds opnieuw te doen wat Zijn Vader Hem opgedragen had. Daarom kon de Heere Jezus ook zeggen: *Ik doe van Mijzelf niets, maar deze dingen spreek Ik, gelijk Mijn Vader Mij geleerd heeft.* Niet alleen de dingen die Hij sprak waren in overeenstemming met wat Zijn Vader Hem geleerd had, maar ook alle dingen die Hij deed. Niets deed de Heere Jezus buiten de wil van Zijn Vader om, ook niet als het ging om Zijn omwandeling hier op aarde. Elk pad dat Hij insloeg, elke weg die Hij ging, overal waar Hij naartoe ging in het land Kanaän, zelfs buiten de grenzen, was helemaal in overeenstemming met de wil van Zijn Vader.

Ook toen de Heere Jezus Christus helemaal in het noorden van het land terechtkwam en daar zelfs de grens overging om in de landpalen van Tyrus en Sidon een wonder te verrichten, wilde God de Vader dat Zijn Zoon daar Zijn voetstappen zou zetten. Waarom? Daar was een moeder in nood vanwege de ellendige toestand van haar dochter, die van de duivel bezeten was. Daar woonde een vrouw waarvan de Heere Jezus wist: *Die heb Ik van Mijn Vader gekregen, en Ik ga Mijn ontferming betonen over haar en haar dochter.* Daarom is de Heere Jezus Christus ook daar terechtgekomen. Hij heeft die vrouw verlost, Hij heeft die dochter genezen en Hij had tegen die vrouw gezegd: *O vrouw, groot is uw geloof; u geschiede gelijk gij wilt.* En het gebeurde allemaal.

Toen Hij dat grote wonder daar in het noorden gedaan had, is de Heere Jezus, ook weer naar de wil van Zijn Vader, helemaal naar het zuiden getrokken van het land Israël. Via een omweg kwam Hij in het land Dekapolis. Weet je wat dat betekent, jongens en meisjes? ‘Deka’ betekent tien, en ‘polis’ betekent stad. Je zou kunnen zeggen: de Heere Jezus kwam in een gebied dat het Tienstedengebied heette. Wat was dat eigenlijk voor een gebied daar in het zuiden van Palestina? Het was een gebied waar een gemengd volk woonde. Jawel, daar woonden Israëlieten, want ook dat deel was een erfdeel des Heeren. Maar daar woonden ook nog heidenen. Het was een vermengd volk van Israëlieten en heidenen. Daarmee was de invloed van het heidendom groot, ook onder de Israëlieten. Het was ook een deel van Israël waar de welvaart goed was. Die welvaart lag in het hoeden van de onreine varkens, want het is datzelfde gebied geweest waar een tijdje geleden die man in Gadara, die bezeten was van legio duivelen, door Christus was verlost. Het

was ook een land waarvan de mensen na dat wonder hebben gezegd: De Heere Jezus hoeven wij niet. Ze verzochten Hem dat Hij die landpalen zou verlaten. Daarom is dat gebied Dekapolis het beeld van de gevallen wereld waarin wij geboren worden.

Maar kijk eens, daar in dat gebied, je zou kunnen zeggen in dat duistere gebied Dekapolis, woont een man. En die man is in een zeer ellendige toestand terechtgekomen. Het eerste wat van deze man wordt gezegd, is dat hij doof was. Waarschijnlijk is hij met deze handicap geboren. Het grondwoord laat ons weten dat hij zodanig doof was dat hij werkelijk niets kon horen. Niet één geluid drong door zijn oren naar binnen. Daarmee leefde deze man in een grote doodse stilte. Hij hoorde niemand praten, hij hoorde de vogeltjes niet zingen. Niet één geluid kon deze man waarnemen.

Maar daar kwam nog iets bij: hij was ook stom. In vers 32 staat dat hij zwaarlijk sprak. Het woord dat hier in het Grieks gebruikt wordt, laat ons weten dat hij echt helemaal niet kon praten. Hij kon geen letterklanken, geen woorden maken met zijn tong. Want wat staat er van zijn tong geschreven? Die tong was gebonden, die tong moest losgemaakt worden. Waarschijnlijk is die tong nooit goed ontwikkeld geweest en was deze zelfs vastgegroeid aan zijn onderkaak. Hij kon zijn tong totaal niet bewegen. Daarmee kon hij geen woorden vormen, geen woorden uitspreken, niet goed articuleren. Het enige wat hij kon, is diep uit zijn keel wat geluiden laten horen, maar totaal onverstaanbaar voor degene met wie hij contact had.

Dus alles wat deze man overkwam, bracht hem in een ellendige doodse stilte. Het bracht hem in eenzaamheid. Deze handicap komt ook vandaag nog voor, hoewel er onderscheid is onder gehoorproblemen. Er zijn mensen die maar een deel van hun gehoor hebben, of in de loop van de tijd een deel van hun gehoor zijn kwijtgeraakt, door ouderdom of door gehoorbeschadigingen vanwege harde geluiden waarin je bijvoorbeeld gewerkt hebt. Wat is het dan een zegen van de Heere dat Hij mensen met zoveel wijsheid heeft begiftigd en dat er hulpmiddelen zijn gekomen om toch dingen te kunnen horen, zodat het gehoor in de oren wordt versterkt. Maar toch zijn er ook mensen die echt volslagen doof zijn, waar geen enkel hulpmiddel baat. Die echt niets, maar dan ook niets kunnen horen. Wat is dat erg. En wat merk je bij zulke mensen? Dikwijls ook eenzaamheid, terwijl ze soms te midden van andere mensen zijn.

Laten wij deze mensen niet vergeten, gemeente. Laten wij ook aandacht hebben voor mensen die echt volstrekt doof zijn. Want kijk eens naar deze man in Dekapolis. Die werd ook niet vergeten in zijn eenzame leven. Blijkbaar had hij familieleden of vrienden die zich over hem bekommerden en zijn nood met zich meedroegen. Wat lezen we in deze geschiedenis? Deze man komt niet zelf tot de Heere Jezus; hij wordt gebracht door zijn familieleden of goede vrienden. Is dat niet een bewijs van naastenliefde? Is dat niet zo'n moment waar iets openbaar komt van wat Paulus in één van zijn brieven schrijft: *Draagt elkanders lasten, en vervult alzo de wet van Christus*. Ja, is het bij die mensen die deze doofstomme man bij Jezus brachten ook niet een bewijs van hun geloof? Want die mensen die deze ellendige man bij Jezus brachten, hadden blijkbaar van Hem gehoord. Ze geloofden echt dat deze Heelmeester, deze Jezus, bij machte was om hun vriend, hun familielid te genezen. Daarom brachten ze hem bij Jezus.

Als we nou ook mensen kennen die volslagen doof zijn, die in isolement terechtgekomen zijn, die zich zo eenzaam kunnen voelen, zullen wij ze dan ook tot de Heere brengen? Zeker wanneer ze nauwelijks kunnen spreken of helemaal niet kunnen spreken. Natuurlijk, die mensen kunnen wel diep van binnen hun hart uitstorten voor de Heere, maar ze kunnen nooit eens een gebed uitspreken. Ze zouden nooit kunnen roepen: O Heere! Want ze kunnen niet spreken, en daarbij zijn ze ook doof. Ja, het is onze roeping om ook ons over zulke mensen te ontfermen. Dat staat in de

wetten van Mozes, wist u dat? Ik kwam het tegen in Leviticus 19 vers 14, waar de Heere een wet geeft om onze zorg te betonen aan dove mensen: *Gij zult den dove niet vloeken, maar gij zult voor uw God vrezen; Ik ben de HEERE*. En als de Heere dan zegt: *Gij zult den dove niet vloeken*, dan moet je juist het tegenovergestelde doen: hen zegenen, er voor hen zijn, voor hen zorgen. Wat besteedt de Heere toch een bijzondere zorg, ook voor mensen met een heel ingrijpende handicap. Wat is Gods Woord ook daarin rijk.

Maar daarin ligt ook voor die eenzame dove mensen een troost. In hun stilte, in hun isolement, in hun eenzaamheid wil de Heere ook aan zulke mensen denken. Ja, het is helemaal een wonder als je mag geloven dat dit alles valt onder de raad en de voorzienigheid van de Heere, en dat je ook je doofheid in de hand des Heeren mag leggen. Want ook dat vind ik in de Schrift. Dan denk ik aan de woorden die de Heere God sprak tot Mozes, die met zoveel bezwaren kwam om verlosser te zijn van het volk Israël. Dan hoor ik de Heere God zeggen in Exodus 4 vers 11: *Wie heeft den mens den mond gemaakt? Of wie heeft den stomme, of dove, of ziende, of blinde gemaakt? Ben Ik het niet, de HEERE?* Ja, ook dit valt onder Gods voorzienigheid.

Maar tegelijkertijd is er ook een keerzijde. Wat is het toch een zegen als wij een gezond gehoor hebben. Wat is het een zegen dat we kunnen praten, dat we onze gedachten in woorden kunnen omzetten om dat te delen met een ander, om verdrietige woorden te kunnen delen, blijde woorden en allerlei dingen die we kunnen spreken. Weet u wat Matthew Henry nu zegt in zijn verklaring over deze geschiedenis, zo heel treffend? *Laat ons hierin aanleiding vinden om God te danken, dat Hij ons het gehoor heeft gegeven en behouden*. Maar dan schrijft hij er iets bij: *Inzonderheid, omdat wij zodoende in staat zijn het Woord Gods te horen, en de gave van de spraak, om zo in staat te zijn Gods lof te verkondigen*.

Nou gemeente, hoe staat het met u en jouw oren, die steeds weer het Woord van God mogen horen? Hoe staat het met u en jouw tong en mond, die de Heere toch in het Paradijs geschapen heeft om Zijn lof te verkondigen? Is dat zo nog in ons leven, volmaakt ieder uur, ieder ogenblik? U weet het wel, en jij weet het ook wel. Daarom wordt ons deze middag die doofstomme man uit Dekapolis als een spiegel voorgehouden. Hij is het toonbeeld van een gevallen zondaar, bij wie het geestelijk gehoor en het geestelijk spreken zo verstoord zijn.

Nee, zo was het niet in het Paradijs, gemeente. Hoe goed heeft God de mens niet geschapen? Hij heeft zelfs gezegd: *Het was zeer goed*. Het gehoor van Adam en Eva was goed, en de spraak van Adam en Eva was goed. Het was zelfs zo goed dat ze aan het geruis van de wind in de bomen hoorden dat God eraan kwam om gemeenschap met hen te hebben. Nooit hoefden Adam en Eva, jongens en meisjes, aan de Heere te vragen: *Wat zegt U, Heere? Wij kunnen U niet verstaan*. Want hun gehoor was zuiver goed. Ja, ze waren zeer ontvankelijk voor de woorden die de Heere tot hen sprak. En daar reageerden ze ook op, op een geestelijke wijze, op het gehoorde Woord van God. Want zij loofden God, hun Schepper, met mond en hart, met die mond en die tong die ze van de Heere ontvangen hadden. Nee, er kwam geen zondig woord over hun lippen, totaal niet. Maar ze bezongen in die staat der rechtheid de grootheid van hun Schepper. Nee, er was geen sprake van geestelijke doofheid en ook niet van geestelijke stomheid. Hoe goed was het toch in het Paradijs.

Maar het horen van de lof des Heeren, zoals het was in het Paradijs, dat is verstomd. Er is een doodse stilte gekomen in het hart van een gevallen zondaar. Want de mens opende de oren voor de duivel, de grote leugenaar. En de mens werd vanaf dat moment geestelijk doof voor het spreken van God. Wat gebeurde er met die mond en met die tong? Die ging de mens gebruiken om zondige woorden uit te spreken, niet meer tot eer van God. En zo worden wij geboren, zo worden wij ontvangen, in een ellendige doodse stilte: geestelijk doof, geestelijk stom als het gaat om God en

goddelijke zaken. Jawel, we horen wel, maar geestelijk zijn we doof. En we spreken wel, heel veel dingen, maar geestelijk zijn we stom.

Want zegt Jesaja, hoe wordt Jesaja geroepen door de Heere God naar het verbondsvolk Israël, naar de kerk van die dagen? *Ga heen, zeg tot dit volk: Horende hoort, maar verstaat niet; ziende ziet, maar merkt het niet op.* Wat zijn we toch in een ellendige doodse stilte terechtgekomen. Of hoort u die boodschap ook al niet meer? Hoort u het dan echt niet? Bent u echt zo doof geworden? Hoort u niet wat Christus door middel van Zijn knechten tot u zegt? En daarbij spreekt uw mond de lof des Heeren niet meer. Wat zeg je dan wel? Wat spreek je dan wel uit? Welke woorden komen er wel van je lippen af? Waar heb je het over met je familieleden, met je klasgenoten, met je collega's, met je burens, je vrienden, je gemeenteleden? O gemeente, waar is de lof des Heeren? Waar luister je naar? Waar zet je je oren voor open? Is het voor die vreselijke dreunmuziek in deze wereld? Nee toch? Horen je oren ook die vloeken en die schunnige taal die je soms in films tegenkomt? Nee toch?

En nogmaals zeg ik het: Wat een ellendige toestand. Wat wordt ons beeld getekend in deze man? In een wereld vol herrie, en zelfs in een kerk vol met herrie, is de mens van nature in een doodse stilte. Ik hoor dominee Mel weer bidden: *Heere, onze God, spreek een krachtig Effatha tot de zielen van ons allen, opdat wij onze ellende mogen zien, Uw verlossing mogen omhelzen, en zolang wij in het leven zijn, een heilige wandel waarmee wij U dankbaar zijn.* Opdat de Heere dit gebed ook vandaag hier zou verhoren, en Hij het waar maakt: doden, ja, geestelijk doofstomme zondaren, zullen horen de stem van de Zoon van God, en die ze horen, zullen leven. Ja, dat de Heere Zijn rijke beloften gaat vervullen, die diep in het Oude Testament al te vinden zijn: *Als dan zullen der blinden ogen geopend worden, en der doven oren zullen geopend worden. Als dan zal de kreupele springen als een hert, en de tong der stommen zal juichen.*

Weet u, die belofte, dat wonder, ergens in de profetieën van Jesaja geschreven, is vervuld in het leven van die doofstomme man in Dekapolis, toen Christus een krachtig verlossend woord tot hem sprak. En dat brengt ons bij onze tweede gedachte.

2. Een krachtig verlossend woord

Ja, toen Hij daar dus kwam, de Heere Jezus Christus, in de landpalen van Dekapolis, werd daar een doofstomme man tot Hem gebracht. Hij kon zijn nood zelf niet onder woorden brengen, letterlijk. Hij kon letterlijk met zijn mond niet smeken om genezing. Maar dat deden zijn vrienden voor hem. En wat een zegen als je zulke vrienden hebt. Zij baden Christus of Hij Zijn hand op deze doofstomme vriend wilde leggen om hem zo te genezen. Ja, dat had de Heere Jezus wel meer gedaan. We komen dat regelmatig tegen in de Bijbel: dat de Heere Zijn hand op zo'n ellendig mensenkind legt, er iets bij zegt en hem geneest. Blijkbaar hebben deze vrienden van die doofstomme man dat een keer gezien, of meerdere keren gezien, of ervan gehoord. Nu zijn ze tot de Heere Jezus gekomen en ze zeggen: *Heere, wilt U dat ook doen bij onze vriend?*

En doet de Heere Jezus dat? Nou, laat ik één ding eerst even zeggen: de Heere Jezus is met innerlijke ontferming bewogen over deze ellendige man, over de ellende van deze man. Hij begeert niets liever dan deze doofstomme man te genezen. En Hij zal het ook doen. Het lag in Zijn hart. Daarom was Hij hier, daarom was Hij door Zijn Vader naar Dekapolis gezonden. Maar Hij doet het wel op Zijn eigen manier. Hij zal dit keer niet Zijn hand op deze man leggen. Waarom niet? Om twee redenen.

In de eerste plaats wil Hij hier laten zien, ook vandaag aan ons, dat Hij het altijd op Zijn manier doet, en niet zoals wij dat denken. Hier openbaart de Heere Zich weer in Zijn vrijheid, in de manier

waarop Hij met een mensenkind omgaat om die te verlossen. Dat is een les, gemeente, een les die we steeds weer moeten leren, en die ook Gods kinderen moeten leren. Want wij kunnen zo vastzitten aan een bepaalde weg die de Heere met een zondaar moet gaan. Dan kan het wel eens zo zijn dat je in het gebed zelfs de Heere gaat voorschrijven hoe Hij het dan moet doen. Weet je wel dat dat juist schadelijk voor je ziel is? Weet je dat je dan juist een duisternis haalt over het geloofsleven, over je ziel? Weet je dat juist dat zoveel onzekerheden geeft in het leven der genade? Weet je wat een zegen is? Als je sterven mag aan je eigen gedachten, je eigen inzichten en je eigen voorschriften, en dat de Heere een streep zet door die stippellijn die je in je gedachten al getrokken hebt: dan moet de Heere het zus gaan doen, en dan moet Hij het zo gaan doen. Het is een zegen als daar een streep door gaat en je er overal doorheen zakt, en leert om het alleen, alleen van Hem te verwachten, hoe Hij het ook doet. En Hij zal het altijd doen in overeenstemming met Zijn Woord. Hij zal altijd leiden door het Woord. De Heere is zo vrij in Zijn handelswijze met de zaligheid van een zondaar. Kijk, dat moesten die vrienden ook leren, en dat heeft die doofstomme man ook moeten leren.

Maar de Heere deed het ook op een heel andere manier dan handoplegging, ten bate van deze man zelf. Hij deed het ook op een andere wijze met het oog op deze doofstomme. Dan moet u eens kijken wat de Heere doet. En dan zien we toch wel weer iets herkenbaars van het geloofsleven van al Gods kinderen. Het eerste wat de Heere Jezus bij deze man gaat doen, is dat Hij hem gaat onderwijzen voordat de daadwerkelijke verlossing komt. Waarin gaat de Heere deze man onderwijzen? Hij gaat hem onderwijzen in de wijze waarop Hij deze man gaat genezen. Oh jawel, Hij kan natuurlijk die hand op die man leggen, Hij kan een woord spreken, Hij is de almachtige Heelmeester. Maar in Zijn wijsheid en in Zijn goedheid doet Hij dat hier niet zo. Hij gaat die man eerst onderwijs geven.

Ja, maar dominee, u hebt net gezegd dat die man helemaal niet kan horen. Hoe kan de Heere Jezus dan onderwijs aan deze man geven? Nou, dan moet u eens kijken welk een rijke Zaligmaker, welk een wijze Zaligmaker de Heere Jezus is. Hij daalt helemaal af naar de ellende van deze man. Hoe gaat Hij deze man onderwijzen? Met gebarentaal. Dat was dus in de Bijbel al zo. Hij gaat met gebaren duidelijk maken wat Hij met deze man gaat doen. Hij gaat met gebaren duidelijk maken wat er met deze man aan de hand is en hoe de Heere Jezus deze man uit zijn ellende gaat verlossen. Let maar eens op.

Het eerste wat de Heere Jezus met deze man doet, is dat Hij hem apart neemt. Hij maakt hem los van de schare van al die andere mensen en gaat op een eenzaam plekje staan. Met dit gebaar laat de Heere Jezus weten: *Ik heb een persoonlijke boodschap voor u, niet voor hen, maar voor u. Daarom neem Ik u apart.*

Het tweede gebaar dat de Heere Jezus gebruikt om onderwijs aan deze man te geven, is dat Hij Zijn vingers in de oren van deze man steekt. Er wordt een woord gebruikt in het Grieks dat je kunt vertalen met 'stoten'. Dus Hij legt niet zomaar Zijn vinger op dat oor, maar Hij stoot die vingers naar binnen. Dat moet die man gevoeld hebben. Op krachtige wijze steekt de Heere die vingers in de oren van die man, alsof Hij met dat gebaar wil zeggen: *Hier zit het probleem, hier zit de kwaal.*

Dan het derde gebaar dat de Heere Jezus doet: als Hij die vingers weer uit zijn oren gehaald heeft, spuugt Hij op Zijn vinger. Misschien vindt u dat wat vies overkomen, maar daar zit een gedachte achter. Want het was in de tijd van de Bijbel zo dat de mensen meenden dat in het speeksel van een mens geneeskrachtige stoffen waren. Het was een algemene gedachte, die deze doofstomme man ook geweten moet hebben. Moet je eens kijken wat de Heere Jezus nou doet: Hij gaat spugen op Zijn vinger en laat dat speeksel aan die man zien. Weet je wat de Heere Jezus daar met een

gebaar mee zegt? *Ik ga je genezen. Zoals er in dat speeksel een geneeskrachtige stof zit, zo ga ik u genezen.*

Dan komt er een vierde gebaar dat de Heere Jezus doet. Hij spreekt nog steeds niet, Hij doet alleen maar stilzwijgend een aantal handelingen. Wat is dan de vierde handeling? Hij kijkt omhoog naar de hemel en zucht. Dan moeten wij dat niet zo opvatten alsof Hij naar de hemel stond te kijken en heel zachtjes zuchtte, maar Hij heeft echt heel overdreven aan die man laten zien dat Hij zuchtte, echt zo van... En dan hoorde die man niets, maar hij zag aan de houding van de Heere Jezus: het was een zucht. Nadat Hij deze vier gebaren heeft gebruikt om hem onderwijs te geven – want die man moet begrepen hebben dat die zucht een gebed was – spreekt Hij met kracht: *Effatha*. In het Aramees, in de moedertaal van de Heere Jezus, spreekt Hij dit woord uit, en dat betekent vanuit het Aramees: *Wordt geopend, wordt losgemaakt*.

Zo geneest de Heere Jezus deze doofstomme man, nadat Hij eerst met gebarentaal onderwijs gegeven heeft. Wat was de vrucht? Hij kon weer horen, en hij begon recht te spreken. Ja, zouden deze handelingen van de Heere Jezus, die gebarentaal die Hij toen en daar gebruikte, ons nog wat te zeggen hebben vanmiddag? Ik zou het wel denken, gemeente. Want ook deze genezing staat niet voor niets in het Woord van God. Ook van deze genezing zou gezegd kunnen worden: *Opdat vervuld zou worden, hetgeen gesproken is door Jesaja, den profeet, zeggende: Hij heeft onze krankheden op Zich genomen, en onze smarten, die heeft Hij gedragen*. Dat wil zeggen: die geestelijke doofheid en die geestelijke stomheid – ik moet het anders zeggen – die doofheid en die stomheid van die man is nu het beeld van onze zondige natuur, waardoor wij geestelijk doof en geestelijk stom zijn geworden. Maar ook dat, die geestelijke doofheid, die geestelijke stomheid, heeft de Heere Jezus Christus op Zich genomen.

Dan ga ik even naar die gebarentaal, de verschillende gebaren die de Heere Jezus deed. Hij nam die man apart. Heeft Hij u en jou al apart genomen, afgescheiden van de wereld, en heel persoonlijk tot je ziel gesproken? Ken je momenten dat je onder vier ogen was met de Heere, en dat de Heere heel persoonlijk tot je sprak? En heeft Hij ook je zondige natuur en je zonde aangewezen? De Heere Jezus stak Zijn vingers in de oren, Hij drukte ze in de oren van die man: *Daar zit de kwaal*. En zo gaat de Heere de zonde aanwijzen in het leven van een mensenkind dat wederom geboren wordt. Reken er maar op, en Gods kinderen weten dat wel: dat doet Hij met kracht. Met kracht zal Hij de kwaal aanwijzen, zodat je het verstaat, zodat je het ontdekt.

Hoe doet Hij dat? Met Zijn vinger. Wij komen die uitdrukking regelmatig tegen in de Bijbel: Gods vinger. De eerste betekenis van Gods vinger ziet op Zijn almacht. Je moet vanavond Psalm 8 nog maar eens lezen: de vingers van God hebben de ganse schepping voortgebracht. Maar wist u dat de uitdrukking ‘vinger Gods’ ook het beeld is van de Heilige Geest? Ik zal het u bewijzen vanuit de Schriften. In Mattheüs 12 vers 28 gaat de Heere Jezus verklaren hoe Hij de duivelen van een bezetene heeft uitgeworpen. Wat zegt Hij dan? *Dat heeft de vinger van God gedaan*. Dus het uitwerpen van die duivelen was de vinger van God, zo verklaarde de Heere Jezus het in Mattheüs 12. Maar in de parallelgeschiedenis, Lukas 11, verklaart Hij het nog nader, nog specifiek, en dan zegt Hij: *Die duivelen zijn uitgeworpen door Gods Geest*. Als je dan Schrift met Schrift vergelijkt en Schrift met Schrift verbindt, dan is de vinger Gods soms ook het beeld van Gods Geest. En heeft zo die vinger van God, heeft zo de Heilige Geest van God, je overtuigd van je zonde en je schuld voor God? Heeft Hij je zondekwaal blootgelegd en aangewezen, zodat je zondaar werd voor God?

Ja, het is Christus Die door Zijn Woord en Geest een zondaar gaat overtuigen van zijn zonde. Maar dat is geen doel op zich, dat heeft een ander doel. Waarom gaat de Heere de zonde aanwijzen? Waarom komt Hij met dat ontdekkende werk in het leven van een mensenkind? Opdat er een

honger en een noodzaak naar verlossing gaat komen. Daarom wil Hij je ook onderwijs geven over de weg naar verlossing. Dan kom ik weer even bij die doofstomme. De Heere heeft die vingers in die oren gestopt en gezegd: *Daar zit de oorzaak, daar zit je kwaal*. Maar wat deed Hij daarna? Weet je het nog? Hij liet speeksel zien dat Hij op Zijn vinger had gespuugd. Hij heeft daar zelfs de tong van die man mee aangeraakt. Daarmee liet Hij het middel der genezing zien, bij wijze van spreken.

En laat de Heere zo in het Woord niet het enige middel tot genezing van je doodschuldige ziel prediken? Laat Hij het niet horen dat, hoeveel je ook gezondigd hebt en hoe lang je ook gezondigd hebt, er voor de grootste der zondaren vergeving is? Ja, gaat Hij niet vanuit het heilige Evangelie tonen welk kostbaar geneesmiddel de Heere Jezus tot Zijn beschikking heeft om je al je zonden te kunnen vergeven? Nee, dat is geen speeksel, dat is zelfs geen zweet, dat zijn zelfs geen tranen, maar dat is het dierbare bloed van de Heere Jezus Christus. En weet u, als Hij met Zijn vinger de zonden gaat aanwijzen, al heb je dat totaal niet in de gaten, dan is dat een vinger die gedoopt is in Zijn bloed. Dan is dat een vinger van Zijn hand, die doorboord werd aan het kruis van Golgotha. En toen Zijn handen werden doorboord – ik heb het u eerder mogen prediken – werden heel Zijn handen rood gekleurd met het bloed, ook al Zijn vingers, ook die vingers waarmee Hij uw zonden gaat aanwijzen, opdat er een behoefte komt, een noodzaak komt, om door dat bloed gewassen te worden. Want zonder bloedstorting is er geen vergeving.

Wat een wonder als de Heere Jezus – en ik zeg dat natuurlijk in beeldspraak – zo onder de prediking van het Woord, als Hij als die bloedende Borg wordt voorgesteld, als het ware met Zijn bloedende vingers tot je komt en gaat leggen op je schuldig hart, op je aanklagend geweten. Hoe rijk is dat! Want zo alleen kunt u verlost worden van al uw zonden. Wat ligt er toch een onderwijs in de gebarentaal van de Heere Jezus Christus, ook voor ons.

Maar de Heere Jezus deed nog iets. Toen Hij Zijn vingers in de oren gestoken had en met Zijn vingers die tong aangeraakt had, keek Hij omhoog en zuchtte. Hij keek naar de plaats waar Hij wist: *Daar woont Mijn Vader*. En toen zuchtte Hij. Weet u, dat heeft ook twee betekenissen. De eerste betekenis van dat zuchten is dat de Heere Jezus bad tot Zijn Vader. Dan moet u het eens zo voorstellen: daar staat die doofstomme man, en in de hemel is God de Vader, en tussen die man en de Vader staat Christus. En Hij zucht, Hij bidt tot Zijn Vader, want Hij is de Voorspraak bij de Vader. Hij bad om de genezing van deze ellendige zondaar. Wat is het een wonder als je erachter mag komen dat Christus tussentreedt bij de Vader voor Zijn volk met Zijn voorbede. Dat is de eerste betekenis: Hij zuchtte.

Dan het tweede: in dat zuchten komt Hij ook echt openbaar als mens, Die ons in alle dingen gelijk geworden is, en Die hier staat als de Gezondene van de Vader, Die tot zonde gemaakt is, op Wie alle krankheden en smarten gelegd zijn. Die zucht verradt ook Zijn lijden. Want in de hemel wordt niet meer gezucht, maar Hij was hier in de staat van Zijn vernedering. En Hij voelt ook de smarten en de krankheden van deze man op Zich gedrukt. De ellende van die man werd de ellende van Christus. Daarom zuchtte Hij, vanwege deze ellende. Ja, dat was lijden voor Christus.

Weet u waar we dat ook aan kunnen ontlelen? Aan dat woord wat Hij uitsprak: *Effatha*. En dat staat in het Aramees, onvertaald. Ik heb het u al eerder gezegd vanmiddag: dat is de moedertaal van de Heere Jezus geweest, daarin is Hij opgevoed, dat heeft Hij gesproken. Weet u wat mij nou opvalt in het Evangelie? Elke keer als de Heere Jezus op een punt van lijden komt, diep lijden, dan gaat Hij in het Aramees spreken. Dan praat Hij niet meer in het Grieks, maar dan komt de moedertaal naar boven. Wat hoor ik Hem zeggen als Zijn zweet druppels bloed wordt in de hof van Gethsemane? Hoe spreekt Hij Zijn Vader dan aan? U kunt het vinden in het Markus-evangelie: dan gebruikt Hij het Aramese woord 'Abba', vanwege het lijden. En als dat lijden een dieptepunt krijgt

in de drie-urige duisternis, begint Hij weer in Zijn moedertaal, in het Aramees, te spreken, te schreeuwen zelfs: *Eloi, Eloi, lama sabachthani*. En hier vinden we weer een plaats waar Hij Aramees spreekt. Juist daarin zie ik ook dat dat zuchten van Hem lijden was.

O, wat was Christus bewogen met de grote ellende van Zijn volk. Wat wilde Hij één worden met Zijn volk. Wat een liefde, wat een verlossende liefde. Daarom wil Hij zo graag een mensenkind verlossen van zijn geestelijke doofheid en geestelijke stomheid. Daarom doet Hij woorden van zaligheid en vertroosting horen. Daarom komt er een volk dat door Hem geformeerd wordt om Zijn lof te vertellen. Laten we kort onze laatste gedachte nog overdenken.

3. Een recht dankbaar spreken

Ja, Hij gaat het uitroepen nadat Hij gezucht heeft: *Effatha, wordt geopend, wordt losgemaakt*. Een machtswoord dat Hij ook heden ten dage wil gebruiken om gesloten harten te openen en dove oren te doen horen. Een machtswoord waarmee Hij ook de banden van een tong wil losmaken. Ja, een machtswoord waarmee Hij een mensenkind uit wat voor banden dan ook verlossen wil. Wat een woord. Hoor het, doven: *Effatha, wordt geopend, wordt losgemaakt*. En als Christus zo spreekt, dan gebeurt het ook. Dan vervult Hij Zijn belofte: *De oren der doven zullen geopend worden, en de tong der stommen zal juichen*.

En het gebeurt. Als de Heere uitgeroepen heeft: *Effatha*, terstond worden de oren van die man geopend, en zijn tong wordt losgemaakt. Hij hoorde weer, hij hoorde voor het eerst. Hoe zuiver zullen de klanken tot hem gekomen zijn: de geluiden in de schepping, maar ook de stem van Christus. Want vergeet niet, ze staan nog steeds apart met z'n tweeën op een afgezonderde plek. Wat denkt u? Zal de Heere na dat woord *Effatha* helemaal niets meer gesproken hebben tot die man? Nee, we lezen het niet, en ik geloof echt niet dat ik aan inlegkunde doe als ik toch zeg dat de Heere Jezus nog meer gezegd heeft dan *Effatha*. Waarom geloof ik dat? Omdat de Heere Jezus gezonden is om het Evangelie te verkondigen, omdat Hij gezonden is als de grote Profeet en Leraar om een mensenkind de verborgen raad over de verlossing te openbaren. U gelooft toch wel dat Hij het over Zijn Vader gehad heeft, tot Wie Hij Zijn ogen opzond en tot Wie Hij gezucht heeft? U gelooft toch wel dat Hij aan die man verteld heeft: *Ik ben de beloofde Messias, waar het Oude Testament van sprak*. O, reken er maar op dat deze man meer gehoord heeft dan alleen het woord *Effatha*. Hij heeft geopende oren gekregen om woorden der zaligheid te mogen horen.

Wat was toen zijn reactie? Hij sprak recht. Ja, dat betekent natuurlijk in de eerste plaats letterlijk dat hij een gezond spraakvermogen ontving. Zijn tong, die altijd gebonden was geweest, waarschijnlijk aan zijn onderkaak verkleefd, raakt los. Wat moet dat een wonder voor die man geweest zijn. Hij kon letters uitspreken, hij kon woorden maken, hij kon opeens articuleren. Hij kon zijn gedachten in woorden brengen, hij kon met de Heere Jezus communiceren. Wat zal die man nu gezegd hebben tegen de Heere Jezus toen hij weer recht kon spreken? Nee, dat vind ik ook niet in de Schrift, maar ik weet wel waar de Heere op aanwerkt in het leven van degene die zalig worden: die gaan in beginsel op aarde weer leren Zijn lof te verkondigen. Zal die man het niet gezegd hebben? Zal die de Heere niet gedankt hebben? Zal zijn mond niet overgevloeid zijn van Gods eer, gelijk een bron zich uitstort op de velden, als je zo'n groot wonder mag ondervinden?

Er is nog iets, en daar wil ik mee afsluiten, iets heel opmerkelijks in deze geschiedenis, waaruit we wel kunnen opmaken dat die man recht begon te spreken en God begon te verheerlijken. Want als dit wonder gebeurd is en de Heere Jezus met die man weer teruggekeerd is tot de scharen, dan zegt de Heere Jezus dat niemand iets mag vertellen over dit wonder. Maar het gebeurt toch. Dan zullen die mensen alle kanten uitgaan, naar de plaats waar ze wonen, in dat gebied Dekapolis.

Dan vertellen ze het overal: *Hij heeft alles wel gedaan, en maakt dat de doven horen en de stommen spreken.*

Dan wil ik tenslotte nog even een streep zetten onder die woorden: *Hij heeft alles wel gedaan.* Als u een Bijbel met kanttekeningen voor u hebt, en misschien hebt u het ook al ontdekt met de voorbereiding toen u de vragen zag, dan staat er bij die woorden *Hij heeft alles wel gedaan* een verwijzing naar Genesis 1 vers 31. Wat vinden wij daar? *En zie, het was zeer goed.* Dat staat daar in het Hebreeuws, maar die Hebreeuwse tekst van het Oude Testament is vertaald in het Grieks, en wij kennen dat als de Septuaginta. Wat blijkt? Dat de Griekse vertalers voor het woord *En zie, het was zeer goed* hetzelfde Griekse woord gebruiken als wat we hier in onze tekst vinden: *Hij heeft alles wel gedaan.* Dus wat de Heere Jezus gedaan heeft bij die man, dat kunnen we ook zo uitleggen: *En zie, het was zeer goed.*

Dus als die man recht begon te spreken, was daar een ogenblik in zijn leven dat hij zo door het geloof met die Heere Jezus Christus verenigd was, dat hij begon te spreken zoals Christus alleen maar spreken kan. En als dat gebeurt, dan spreekt een mensenkind recht. Dan spreekt een mensenkind zoals het was in het Paradijs: *En zie, het was zeer goed.* Zo begon die man te spreken.

Weet u wat er gebeurde met deze man toen zijn tong werd losgemaakt? Precies hetzelfde als met Zacharias, de vader van Johannes, die negen maanden niet kon spreken en ook waarschijnlijk doof is geweest. Toen al die mensen op kraambezoek kwamen vanwege de geboorte van Johannes, waren ze er allemaal van overtuigd: dit jongetje zal wel Zacharias gaan heten. Maar nee, Gods wil was anders. Toen Elisabeth bemerkte dat zij al die mensen niet kon overtuigen, zei ze: *Nou, vraag het dan maar aan zijn vader.* Maar vader Zacharias kon niet spreken. Met behulp van een schrijftafeltje maakte hij bekend: *Johannes is zijn naam.* En dat betekent: *God is genadig.* Terstond werd de tong van Zacharias losgemaakt. Wat lees ik dan in de Schrift? *En hij loofde God. En hij sprak: Geloofd zij de Heere, de God Israëls, want Hij heeft bezocht, en verlossing teweeggebracht aan Zijn volk.*

Kijk, dat gaat er nu gebeuren als de Heere een zondaar gaat verlossen uit zijn geestelijke nood. En is dat nou al gebeurd in je leven? Hoort de Heere u daarom ook bij tijden recht spreken, tot Hemzelf, maar ook tot anderen? *Komt, hoort toe, allen die God vreest, en ik zal vertellen wat Hij aan mij gedaan heeft.* En hoe komt dat nou, dat er mensen komen die zo weer gaan spreken, die recht gaan spreken, recht gaan horen? Dat vloeit voort uit Christus Zelf, Die tot Zijn Vader gezegd heeft: *Gij hebt Mij de oren doorboord, Gij hebt Mij tot deze dienst verplicht, om het Middelaarsambt op Mij te nemen en Uw volk van de zonde te verlossen.* En daarom is Hij gehoorzaam geweest tot de dood, ja, de dood des kruises, opdat Zijn volk Zijn stem zou horen en opdat Zijn volk weer recht zou spreken.

Mag u, mag jij, door genade, bij dat geestelijk horend en sprekend volk horen? Dan lees ik in het boek Openbaring: *Zalig is hij, die leest, en zijn zij, die horen de woorden dezer profetie, en die bewaren hetgeen daarin geschreven is; want de tijd is nabij.*

Amen.